



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 132/2016-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. júna 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Ján Florián Gajniak advokát, s. r. o., Šafárikovo námestie 2, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 26/2004, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 26/2004 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 26/2004 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 8 000 € (slovom osemtisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 355,73 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiattri centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jána Floriána Gajniaka advokát, s. r. o., Šafárikovo námestie 2, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 132/2016 z 15. marca 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 26/2004 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľ uviedol, že *«Sťažovateľ spoločne so svojím bývalým spoluvlastníkom DOMU podal dňa 30. 06. 1993 na Okresný súd Bratislava I žalobný návrh spísaný 28. 06. 1993 spolu s taktiež nebývajúcim spoluvlastníkom v obytnom DOME [REDACTED] o určenie a úhradu za užívanie nehnuteľnosti: DOMU o štyroch bytoch a dvojgaráže, ktorý celý DOM obývajú dvaja zvyšní spoluvlastníci a voľné*

dva byty dodnes prenajímajú bez súhlasu žalobcov. Spisu bola pridelená spis. zn. pôvodne 7Nc 99/1993 a spis je t. č. vedený pod spis. zn. 7 C 26/2004 a súd dodnes spravodlivé urovanie medzi bývajúcimi a do DOMU nevpustenými žalobcami spoluvlastníkmi nerozhodol. Vec o zrušenie podielového spoluvlastníctva k DOMU Okresný súd Bratislava I rieši od podania návrhu od roku 1980 pod. spis. zn. 9C 91/1980 už 35 rokov a vyporiadanie spoluvlastníctva súd nerozhodol vôbec ani na 1.stupni súdu dodnes. ...

Z uvedených dôvodov sťažovateľ žalobu o určenie a zaplatenie úhrady za užívanie DOMU v tomto č. k. 7 C 26/2004 musel každý tretí rok rozširovať a opakovať o ďalšie obdobia z dôvodu premlčania úhrady (nájomného) aj zmeny nájomníkov...

Žaloba o úhradu za užívanie DOMU mala prinútiť zvyšných dvoch spoluvlastníkov, aby do užívania DOMU vpustili bývať svojich dvoch spoluvlastníkov, keď v DOME sú štyri samostatné byty... Nebývajúci spoluvlastníci sa pokúšali dostať do brány DOMU a do prenajímaných dvoch bytov aj otvorením kľúčovou službou... a aby mohli títo najmladší nebývajúci spoluvlastníci, ktorí zdedili podiel na DOME od svojich rodičov, aj DOM obývať, ale bývajúci v konaní č. 7C 26/2004 žalovaní dvaja spoluvlastníci aj ich nájomníci privolali pri svojpomoci dostať sa do DOMU políciu a polícia ukončila zákrok tak, aby nebývajúci spoluvlastníci nepoužili svojpomoc nasilu sa dostať do svojho DOMU, ale aby podali žalobu na súd a len súd spor o užívanie DOMU medzi spoluvlastníkmi vyrieši a súd za dobu 35 rokov je nečinný na škodu nebývajúcich spoluvlastníkov a vôbec za 35 rokov na prvom stupni súdu vec neriešil, nerozhodol ani kauzu o zrušení spoluvlastníctva, ani kauzu o rozdelení užívania spoločného DOMU, ani túto 23 ročnú kauzu vedenú pod zn. spisu 7C 26/2004, pôvodne 7Nc 99/1993 o primeranú finančnú náhradu za užívanie spoločného majetku DOMU, užívajúcimi v spore označenými odporcami. ...

Okresný súd nerozhodol dodnes vôbec o uvedených rozšírených návrhoch, o ich pripustení, čo spôsobuje u navrhovateľa stresový stav z právnej neistoty a škody.

Okresný súd Bratislava I prešetrením zistil priesťahy v konaní súdu, zhrnul úkony prvostupňového súdu po dobu 23 rokov a konštatoval, že sťažnosť podaná na priesťahy súdu v konaní č. 7C 26/ 2004 (7Nc 99/1993) je dôvodná...

... Sťažovateľovo právo prerokovania veci bez zbytočných priesťahov bolo porušené, nakoľko od podania žaloby na súd od 30. 06. 1993 ubehlo 23 rokov a vec je stále len na

1-stupňovom súde a pôvodní účastníci sporu stihli už zomrieť. Súdna ochrana nebyvajúcich spoluvlastníkov DOMU úplne zlyhala, pritom sa jedná o DOM a dvojgaráž postavenú na významnom mieste [REDAKOVANÉ], kde sú nehnuteľnosti najdrahšie a prenájmy najvyššie. Súd tým, že vo veci spravodlivo nerozhodol v primeranej lehote po dobu vyše 23 rokov zvýhodnil dve rodiny - odporcov, ktorí v rozpore so zásadami slušnosti, morálky a zákona si rozdelili DOMOVÚ nehnuteľnosť na význam mieste k užívaniu tak, ako keby im patrila v celosti a bránia vstupu na pozemok i do DOMU sťažovateľovi. ...

Nekonaním súdu vzniká sťažovateľovi ujma. Na túto skutočnosť poukazuje tiež aj právnická literatúra, ktorá často cituje anglický slogan „justice delayed, justice denied“ /pomalá spravodlivosť je odmietnutá spravodlivosť/, či francúzska modifikácia „justice rétive, justice fautive“. Predlžovanie súdneho konania veľakrát vyhovuje jednej strane sporu, čím prestáva byť súd nestranným a tak sa dostáva na stranu jedného z účastníkov sporu, v tomto spore na stranu odporcu /Svák: Ochrana ľudských práv.../ Súdny musia poskytovať v občianskom-súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola účinne zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania, prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov obč. súdneho konania nie je v súlade s požiadavkami spravodlivého súdneho procesu, ktorým sa realizuje základné ústavné právo na súdnu ochranu.

Na základe uvedeného sťažovateľ je presvedčený, že zavinením Okresného súdu Bratislava I mu vznikla majetková ujma 800.- € x 12 mes. x 23 rokov = 220 800.- € a nemajetková ujma 3 000 000.- Eur, titulom nemožnosti užívať svoju srdcom blízku „dedovizeň“, alebo dostať zaplatené za jeho užívanie, lebo dodnes si nemal začo kúpiť vlastný byt a má už 44.rokov a nemohol si založiť vlastnú rodinu, je stále slobodný, bezdetný a doprosuje sa dočasného ubytovania, kde príde. Spoluvlastníkov DOMU má v tejto kauze dvoch a počet bytov je v DOME- štyri, preto je porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu, ak sťažovateľ je spoluvlastníkom tak veľkého obytného DOMU a dodnes 23 rokov čo uplatnil svoje právo na súdnu ochranu je sťažovateľ bezdomovcom a bez rodinného zázemia, preto žiada zaplatiť tak vysokú sumu od vinníka formou primeraného finančného zadosťučinenia. Predlžovanie jeho prípadu súdom, súd spôsobil už stav právnej neistoty. Stav ktorý prvostupňový súd nastolil sťažovateľovi popiera Ústavné právo a právo

podľa medzinárodného Dohovoru na súdnu ochranu, spravodlivé a rýchle súdne konanie...».

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], narodeného dňa [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ], občana Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 a na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa článku 48 odseku /2/ Ústavy SR a podľa článku 6 odseku /1/ medzinárodného Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod zn. spisu číslo 7C 26/2004 a prikazuje Okresnému súdu Bratislava I, aby v konaní zn. spisu: 7C 26/2004 konal a to bez zbytočných prietáhov.

2. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume: 75 000.- Eur z titulu majetkovej ujmy a primerané finančné zadosťučinenie v sume: 85 000.- Eur z titulu nemajetkovej ujmy porušením základných ľudských práv na prerokovanie vecí č. k. 7C 26/2004 bez zbytočných prietáhov a zaväzuje Okresný súd Bratislava I, aby uvedené priznané sumy vyplatil sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania, vo výške 563,79 Eur (469,83 Eur a 20 % DPH) do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia na účet právneho zástupcu...“

II.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval okresný súd (6. apríla 2016) a právneho zástupcu sťažovateľa, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Okresný súd sa k prijatej sťažnosti do 1. júna 2016 nevyjadril, právny zástupca sťažovateľa oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania. Ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, preto upustil od ústneho pojednávania.

Z obsahu sťažnosti a predloženého súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 7 C 26/2004 ústavný súd zistil takýto priebeh napadnutého konania:

- 28. júna 1993 podal sťažovateľ návrh na Obvodný súd Bratislava I (v súčasnosti Okresný súd Bratislava I) na určenie úhrady za užívanie nehnuteľnosti za obdobie od 25. júla 1990 do 31. decembra 1993.

- 15. júla 1993 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby doložil do spisu listinné dôkazy.

- 6. mája 1994 sťažovateľ doložil listinné dôkazy.

- 29. februára 1996 sťažovateľ rozšíril žalobný návrh o ďalšiu žalovanú a o rozsah náhrady.

- 28. októbra 1998 sťažovateľ zmenil návrh.

- 9. februára 1999 sťažovateľ rozšíril žalobný návrh a zároveň navrhol súdu vydať predbežné opatrenie.

- 8. marca 1999 okresný súd rozhodol, že návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia zamietla.

- 29. decembra 2000 podal sťažovateľ návrh na rozšírenie žalobného petitu.

- 7. apríla 2003 podal sťažovateľ návrh na rozšírenie žalobného petitu.

- 19. júna 2003 okresný súd vyzval sťažovateľa na vyjadrenie, či trvá na návrhu.

- 19. júna 2003 vyzval okresný súd sťažovateľa o doloženie listu vlastníctva.

- 4. júla 2003 ██████████ označený v podaní ako jeden zo žalobcov oznámil súdu, že proti žalovaným návrh nepodal.

- 2. decembra 2003 vyzval okresný súd Správu katastra Bratislava o výpisy z LV týkajúce sa sporných nehnuteľností.

- 11. decembra 2003 sťažovateľ oznámil okresnému súdu smrť žalovaného v 3. rade a žiadal, aby súd zabezpečil dedičské rozhodnutie po zomrelom.

- 19. decembra 2003 zaslala Správa katastra Bratislava okresnému súdu LV, z ktorého bola zrejmá postupnosť zápisov.

- 9. januára 2004 sťažovateľ zaplatil súdny poplatok.

- 17. mája 2005 sťažovateľ doplnil petit žaloby.

- 7. apríla 2008 okresný súd požiadal dedičskú kanceláriu, aby mu oznámila okruh dedičov po ██████████ a ██████████.

- 2. júla 2012 okresný súd žiadal dedičskú kanceláriu o informáciu o stave dedičského konania po nebohých [REDACTED] a [REDACTED].

- 2. júla 2012 bolo okresnému súdu doručené osvedčenie o dedičstve po [REDACTED] a [REDACTED].

- 21. novembra bolo telefonicky právnym zástupcom oznámené zrušenie termínu pojednávania nariadeného na 22. november 2012 z dôvodu práceneschopnosti sudkyne a zároveň bol účastníkom oznámený nový termín pojednávania na 13. december 2012.

- 27. novembra 2012 právny zástupca žalovanej v 1. rade ospravedlnil neúčast' na pojednávaní, ktoré sa malo konať 13. decembra 2012 z dôvodu zahraničnej cesty a požiadal o odročenie pojednávania na termín po 25. januári 2013.

- 3. decembra 2012 s'ťažovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne oznámil, že súhlasí s odročením pojednávania a že sa ho nemôže zúčastniť.

- 12. decembra 2012 okresný súd oznámil, že pojednávanie nariadené na 13. december 2012 bude odročené.

- 13. decembra 2012 sa uskutočnilo pojednávanie, s'ťažovateľ nebol prítomný, jeho právny zástupca bol prítomný, žalovaný v 1. rade nebol prítomný, v 2. rade nebol prítomný, žalovaný v 3. rade bol prítomný, žalovaný vo 4. rade nebol prítomný, žalovaní v 5. a 7. rade nebol prítomný. Pojednávanie bolo odročené na 14. február 2013.

- 22. januára 2013 si okresný súd vyžiadal zo svojej kancelárie 9 C spis sp. zn. 9 C 91/1980.

- 22. januára 2013 si okresný súd vyžiadal zo svojej kancelárie spis sp. zn. 16 C spis 16 C 260/2005.

- 22. januára 2013 si okresný súd vyžiadal zo svojej kancelárie spis sp. zn. 18 C spis sp. zn. 18 C 187/2000.

- 22. januára 2013 si okresný súd vyžiadal zo svojej kancelárie spis sp. zn. 11 C 230/2010.

- 14. februára 2013 okresný súd vyzval s'ťažovateľa na odstránenie väd žaloby.

- 5. augusta 2013 okresný súd uznesením podanie s'ťažovateľa odmietol pre neodstránenie väd v zmysle výzvy súdu zo 14. februára 2013.

- 16. septembra 2013 podal sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, ktorým odstránil nedostatky podania a navrhol, aby okresný súd autoremedúrou svoje rozhodnutie zrušil.

- 14. októbra 2013 okresný súd svoje uznesenie č. k. 7 C 26/2004-106 z 5. augusta 2013, ktorým odmietol podanie žalobcu zrušil.

- 8. januára 2014 si z dôvodu smrti žalovanej v 1. rade okresný súd vyžiadala z Miestneho úradu Bratislava úmrtný list.

- 27. januára 2014 matričný úrad v Bratislave zaslal okresnému súdu úmrtný list žalovanej v 1. rade.

- 10. februára 2014 žiadala okresný súd notárku [REDAKOVANÉ] o zaslanie fotokópie dedičského rozhodnutia, prípadne o oznámenie okruhu dedičov.

- 24. februára 2014 notárka oznámila okresnému súdu okruh dedičov.

- 10. marca 2014 okresný súd uznesením konanie prerušil do právoplatného skončenia dedičského konania.

- 4. júla 2014 okresný súd vyzval žalovaného v 3. rade, aby súdu oznámil súčasnú adresu žalovanej v 7. rade.

- 15. decembra 2014 okresný súd žiadala od notárky informáciu o stave dedičského konania, prípadne zaslanie právoplatného dedičského rozhodnutia.

- 2. januára 2015 notárka súdu oznámila, že dedičské konanie bolo právoplatne ukončené 22. mája 2014.

- 19. januára 2015 požiadala okresný súd svoju dedičskú kanceláriu o zaslanie právoplatného dedičského rozhodnutia.

- 10. apríla 2015 zaslala dedičská kancelária rozhodnutie o dedičstve.

- 13. októbra 2015 bolo doručené vyjadrenie jednej zo žalovanej k veci samej.

- 26. novembra 2015 sa uskutočnilo pojednávanie, sťažovateľ nebol prítomný, svoju neprítomnosť ospravedlnil a pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že súd bude zisťovať adresu žalovaného v 11. rade a vyzve žalovaných v 5., 6. a 7. rade na súhlas so zastupovaním a zistí doručenie všetkých listín účastníkom konania.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania je návrh sťažovateľa na určenie úhrady za užívanie nehnuteľnosti. Po právnej stránke ide o štandardnú vec patriacu do bežnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva. Pri posudzovaní faktickej zložitosti ústavný súd zobral do úvahy aj skutočnosť, že v priebehu konania došlo k úmrtiu niektorých účastníkov a okresný súd sa s touto skutočnosťou musel vždy procesne vysporiadať. Okrem toho nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili o takej faktickej zložitosti veci, ktorá by bola spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť priebeh konania.

2. V konaní o sťažnosti namietajúcej porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na priebehu konania podieľal aj samotný sťažovateľ. V súvislosti s tým neušlo pozornosť ústavného súdu, že v priebehu konania pred okresným súdom sťažovateľ viackrát využíval svoje procesné oprávnenia (niekoľkokrát menil a dopĺňal petit žaloby, listinné dôkazy doložil do spisu až desať mesiacov po výzve okresného súdu). Podľa právneho názoru ústavného súdu využitie možností daných sťažovateľovi procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie jeho práv v súdnom konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (m. m. I. ÚS 31/01). Zároveň dĺžku konania, ktorá je dôsledkom úkonov jeho účastníkov alebo ich nečinnosti, nemožno považovať za dôvod na vyslovenie zbytočných prietahov v prípade, keď súd o procesných návrhoch sťažovateľa konal a rozhodoval bez zbytočných prietahov (napr. II. ÚS 41/00, II. ÚS 889/2014).

3. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti sťažovateľa na prietahy v konaní doručenej mu 24. júla 2015 sám uznal dôvodnosť prietahov v období od 28. júna 1993 do 8. marca 1999 (69 mesiacov), od 8. marca 1999 do 12. novembra 2003 (56 mesiacov), od 12. novembra 2003 do 7. apríla 2008 (52 mesiacov), od 7. apríla 2008 do 3. júla 2009 (9 mesiacov) a od 3. júla 2009 do 25. júna 2012 (35 mesiacov), spolu teda podľa okresného súdu došlo k prietahom zo strany konajúceho súdu viac ako 18 rokov.

V období od 10. marca 2014 do 22. mája 2014 (2 mesiace) bolo konanie uznesením okresného súdu z dôvodu prebiehajúceho dedičského konania prerušené.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 127/08, III. ÚS 152/08), podľa ktorej je neprijateľné, aby právna neistota sťažovateľa v napadnutom konaní nebola odstránená ani po uplynutí viac ako 23 rokov od začatia konania.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nepovažuje za potrebné osobitne skúmať ďalšie (ne)vykonané procesné úkony. Berúc do úvahy celý doterajší priebeh napadnutého konania konštatuje, že neefektívnym postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 26/2004 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadosťučinenia „75 000.- Eur z titulu majetkovej ujmy a primerané finančné zadosťučinenie v sume: 85 000.- Eur z titulu nemajetkovej ujmy“ s poukazom najmä na stav právnej neistoty, ktorý sa predlžovaním konania zväčšuje.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 8 000 €, ktorú považoval za primeranú doterajšej dĺžke konania s ohľadom na jeho predmet, správanie sa účastníka ako aj postup súdu v danej veci.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní o jeho sťažnosti advokátom JUDr. Jánom Floriánom Gajniakom. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2015 predstavuje spolu s režijným paušálom (2 x 8,39 €) sumu 296,44 €. Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty [ďalej len „DPH“ (na základe predloženej fotokópie osvedčenia o registrácii pre DPH)], uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 355,73 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku) v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2016